

1557

Potser vindrà/Potser vingui

(ALDC, IX, 2170. Potser vindrà)

Una oració encapçalada per un adverb de dubte o incertesa, com *potser* (o *pot ser*, *belleu* [billeu], *poder*, *tal vegada*, *per ventura* [pentura], *quissà*, *tal volta*; veg. mapa 1596) es pot construir amb futur (*venrà*, *vinrà*, *vendrà*, *vindrà*, *tornarà*) o amb subjuntiu (*vingui*, *vinga*, *vingue*, *vingo*, *viengue*, *vengui*, *venga*, *torni*), especialment quan l'adverbi va seguit de *que* (*potser que vingui*). Geogràficament, la construcció de futur és molt estesa en ross. (potser ajudant-hi el francès), en català del Principat i en bal., on sovint alterna amb la construcció de subjuntiu (fins en un mateix parlant), més pròpia del val. i tort. Si comparem aquesta distribució amb la de *Quan vindràs* (mapa 1558), oració temporal, veiem que el futur hi té un ús més ampli i que el val. i tort. presenten clapes d'aquest ús.

Notem que la locució verbal d'origen forà *a lo millor* (var. *a la millor*, *a millor*) o l'alg. *foltsis* exigeixen el present d'indicatiu: *a lo millor ve* 24, 160, 162, 181 (*a la millor ve* 120, 125, *a millor ve* 149), *foltsis ve* 85; igualment si la frase s'inicia amb una condicional: *vorem si ve o no ve* 175. Si en lloc de *potser* s'usa una forma flexiva de *poder* (*podia*, *podria*) apareix l'imperfet de subjuntiu: *podia ser* (*podria ser*) *que vinguera* (*que vingués*) 45, 117, 157, 163, 166, 177.

Segons la GIEC (2016: § 24.7.4), el més freqüent és l'ús de l'indicatiu, mentre que el subjuntiu ve condicionat per la var. *potser que*.

